

stændig uafhængig. Kommissionen laver de scenarier, som den synes er interessante, som kan skabe noget offentlig debat, og så tager vi diskussionen om det. I sidste ende er det hele jo en politisk afgørelse, også med hensyn til hvad man tager ind og gør til sit partis politik, hvis det er det, man ønsker, så jeg kan ikke rigtig se problemet.

Nu lader vi kommissionen arbejde. Det skal vi ikke ind og blande os i. Jeg vil hverken markedsføre eller bede kommissionen om at tage hr. Keld Albrechtsens eller eventuelle egne forslag med ind, for så går vi ind og blander os politisk i kommissionens arbejde, og så kunne vi lige så godt lade være at nedsætte den.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Jens Rohde har for lidt siden fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se side 5390*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Frank Jensen (S):

For Socialdemokratiet er regeringens Velfærdskommission en syltekrukke. Kommissionen skal købe regeringen tid, så Venstre i næste valgkamp med henvisning til kommissionens arbejde kan undgå at sige, hvilke nedskæringer de planlægger at gennemføre efter valget.

Regeringen skyder eksperter eller med regeringens normale ord smagsdommere foran sig for at undgå at støde vælgerne fra sig forud for næste valg. Som tidligere nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer sagde det for nylig til Ugebrevet A4:

»Velfærdskommissionen kan måske komme med nye fremskrivninger og nye beregninger. Men vi kender analyserne og sammenhænge. Jeg kan ikke forestille mig, at de når frem til noget, vi ikke ved i forvejen. Og det er ikke økonomers opgave at tage stilling til, hvordan indkomstfordelingen i samfundet skal se ud. Der findes ikke et videnskabeligt apparatur, som gør økonomer særligt velegnede til denne opgave. Det er et politisk valg. Som jeg ser det, er Velfærdskommissionen en syltekrukke, regeringen har nedsat, fordi den ved, hvor besværlig debatten er.«

Det kan vist ikke siges mere klart, end det her er sagt af Danmarks tidligere nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer. Debatten om velfærds-samfundet er frygtelig ubehagelig for regeringspartiet Venstre. Det har vi set talrige eksempler på inden for det seneste år.

Først var det den københavnske borgmester, Venstreborgmesteren Søren Pind, og hans 10 tesarer. Søren Pind og hans venner i Venstres folketingsgruppe havde bestræbt sig på at være moderate set med liberalistiske briller, men statsministeren var knap kommet hjem fra sommerferie, før han truede med at trække sig som formand for Venstre, og så blev tesarerne lagt i syltekrukken. Nu skal de først tages op efter næste valg og behandles i 2006 i bekvem afstand fra valgdatoen.

Dernæst havde regeringen fundet ud af, at der kunne spares 1 mia. kr. på dagpengeområdet. Efter massiv kritik blev besparelserne dog noget mindre i finanslovaftalen med Dansk Folkeparti, og til sidst blev Venstre så bange for vælgerne, at de hev hele besparelsen tilbage.

Det er netop angsten for vælgerne, der gør, at velfærdsdebatten er så besværlig for partiet Venstre. Venstre ved udmærket, at vælgerne massivt bakker op om et velfærdssamfund, hvor indkomstforskellene er beskedne, og hvor vi i fællesskab sikrer lige og fri adgang til uddannelse, sundhed og pleje. Stod Venstre ved deres holdninger til velfærdssamfundet, ville vælgerne flygte.

Jeg forstår godt Venstres ubehag ved at diskutere velfærdssamfundet. Det er og må være for liberalister frygteligt at skulle tale for og pænt om et socialdemokratisk inspireret velfærdssamfund, fordi man frygter vælgernes dom.

Kl. 14.45

Det fortalte beskæftigelsesministeren så sent som i søndags åbenhjertigt om i et interview med Ritzau:

Vi kan være så liberale og hejse fanen så højt, at de rene i hjertet føler tilfredsstillelse ved at stemme på os. Så taler vi ikke om 30 pct. af vælgerne, men måske omkring 15 pct.

Klar tale fra beskæftigelsesministeren: Venstre frygter vælgerne, og derfor siger man ikke, hvad man mener. Målet er der ingen diskussion om, spørgsmålet er alene hastigheden, så Søren Pind og de andre unge løver i Venstres gruppe må bare væbne sig med tålmodighed!

Jeg vil gerne ved denne lejlighed advare mod, at man i velfærdsdebatten går rundt og opfinder alle mulige påskud for at skære i velfærden. Et af de mest udbredte påskud er, at vi bliver et samfund af flere ældre, og at det er den store udfordring, der kræver massive nedskæringer. Det er i bund og grund noget vrøvl. Det er et påskud, der bruges af politikere, der har alle mulige